

ČT 13. února – LÁSKA A ZLO?

Ř 8:18 „Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena.“

Zj 21:3.4 „³A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, ⁴a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo.““

PÁ 14. února – PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 1. kapitolu „Původ zla“ z knihy Na úsvitu dějin (PP 33–43; NUD 9–13).

„Nekonečná Moudrost nezničila satana dokonce ani poté, co byl vyhoštěn z nebe. Oddanost stvořených bytostí musí vyvěrat z přesvědčení, že Bůh je spravedlivý a laskavý. Obyvatelé nebe a světů by tenkrát v záhubě satana nerozpoznali Boží spravedlnost. Kdyby byl okamžitě zhlazen, někteří by mohli sloužit Bohu ze strachu místo z lásky. Vliv podvodníka by nebyl zcela zlikvidován a ani duch vzpoury by nebyl úplně vykořeněn. Pro věčné dobro celého vesmíru musí satan plněji rozvinout své principy, aby bylo možno vidět jeho útoky proti Boží vládě v pravém světle a aby už nikdy nemohla vzniknout pochybnost o Boží spravedlnosti a neměnnosti jeho zákona.

Satanova revolta měla být navždy ponaučením pro vesmír – stálým svědectvím o povaze hříchu a jeho strašných následcích. Dějiny tohoto pokusu o vzpouru tak měly být pro všechny svaté bytosti trvalou zárukou, že budou uchráněny před nepochopením pravé podstaty přestoupení.“ (PP 42.43; NUD 12.13)

Otázky k rozhovoru

1. „Teodicea“ je výraz označující snahu ospravedlnit Boha v souvislosti se zlem, které ve světě dopouští. Nejde však o ospravedlnění samotného zla. Představte si, že by někdo v nebi řekl: „Ach, ano, Ježíši, teď chápu, proč mi před očima umučili a vyvraždili celou rodinu. Ano, teď to všechno dává velký smysl. Děkuji, Ježíši!“ Něco takového je absurdní. Jak můžeme porozumět, že na konci velkého sporu nebude obhájeno zlo, ale že Bůh se prokáže jako ten, kdo je spravedlivý a jednal správně? (Více se tomuto tématu budeme věnovat v 9. lekci.)

2. Cítili jste se někdy jako Jób? Byl jste někdy v pokušení si myslet, že pro utrpení, které jste zažili vy nebo vaši blízcí, nemůže existovat dobré vysvětlení? Jak nám Jóbovo konečné zjištění, že mluvil o věcech, kterým nerozuměl (Jb 42,3), může pomoci, když se nacházíme v podobné situaci a klademe si podobné otázky jako on?

17:21

✦ **Texty na tento týden – Jb 30:26; Mt 27:46; Jb 38:1–12; Ž 73; Gn 2:16.17; Zj 21:3.4**

✦ **Základní verš**

„A setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo.“ (Zj 21:4)

Snad největším problémem, kterému křesťanství čelí, je problém zla. V tomto kontextu vyvstává otázka, jak sladit skutečnost, že Bůh je dokonale dobrý a milující, s realitou zla ve světě. Stručně řečeno, je-li Bůh dobrý a všemocný, proč existuje zlo a proč je ho tak mnoho?

Zdále nejde jen o nějaký teoretický problém. Tato otázka hluboce znepokojuje mnoho lidí, a některým dokonce brání Boha přijmout a milovat.

„Mnohé lidi znepokojuje otázka, jak vzniklo a proč existuje zlo. Vidí, jak zlo působí, jaké přináší strašné následky – utrpení a zkázu – a kladou si otázku, jak se něco takové může stát, jestliže vládne nekonečně moudrý, laskavý a mocný Bůh. Narážejí na tajemství, pro které nenacházejí vysvětlení.“

(GC 492; VDV 322)

Pro mnohé ateisty je právě problém zla důvodem, pro který jsou ateisty. Ale jak uvidíme při našem dalším studiu, Bůh Bible je skutečně dobrý a můžeme mu důvěřovat – a to i navzdory zlu, které zamořilo celý náš svět.

✦ **Osnova lekce:**

Sedmá lekce otevírá zásadní otázku, která vyjadřuje nejčastější problémy věřících i nevěřících s Božím charakterem: „Je-li Bůh dobrý, milující a spravedlivý, proč dopouští tolik zla?“

- Jb 30:26; Ž 10:1; 13:2 - Nelehké otázky ve světě plném zla (neděle)**
- Jb 42:1–3; Ž 73:1–3.16–18 - Naše omezené možnosti poznání a pochopení (pondělí, úterý)**
- Gn 2:16.17 - Zlo jako důsledek zneužití svobodné vůle (středa)**
- Ř 8:18; Zj 21:3.4 - Naděje a důvěra uprostřed zla a bolesti (čtvrtek)**

NE 9. února – „DLOUHO JEŠTĚ, HOSPODINE?“

Jb 30:26 „Dobro jsem s nadějí očekával, a přišlo zlo, čekal jsem na světlo, a přišlo mračno.“

Ž 10:1 „Hospodine, proč jen stojíš v dáli, v dobách soužení se skrýváš?“

Ž 13:2 „Dlouho ještě, Hospodine, na mě ani nevzpomeňš? Dlouho ještě chceš mi svou tvář skrývat?“

Jr 12:1 „Jsi spravedlivý, Hospodine, i když s tebou vedu spor. Chci s tebou mluvit o tvých soudech: Proč je úspěšná cesta svévolníků? Všichni, kdo se dopouštějí věrolomnosti, žijí si v klidu.“

Jr 13:22 „Řekneš-li si v srdci: ‚Proč mě to potkalo?‘ Pro množství tvých nepravostí byla ti vyhrnuta sukně a byla vydána násilí.“

Mal 2:17 „Unavujete Hospodina svými slovy. Ptáte se: ‚Čím ho unavujeme?‘ Tím, že říkáte: ‚Každý, kdo se dopouští zlého, líbí se Hospodinu, takovým on přejí.‘ Anebo: ‚Kde je Bůh zastávající právo?‘“

Mt 27:46 „Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“; to jest: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?““

Ž 22:2 „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Daleko spása má, ač o pomoc volám.“

PO 10. února – DIVUPLNÉ VĚCI, KTERÉ NEZNÁM

Jb 42:1-3 „¹Jób na to Hospodinu odpověděl: ²„Uznávám, že všechno můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný. ³Kdo smí nerozvážně zatemňovat úrdek Boží? Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příliš divuplné, které neznám.““

Jb 38:1-12 „¹Na to odpověděl Jóbovi ze smršťe Hospodin slovy: ²„Kdo to zatemňuje úrdek Boží neuváženými slovy? ³Nuže, opásej si bedra jako muž, budu se tě ptát a poučíš mě. ⁴Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom. ⁵Víš, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřicí šňůru?“

⁶Do čeho jsou zapuštěny její podstavce, kdo kladl její úhelny kámen, ⁷zatímco jitřní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukli v hlahol? ⁸Kdo sevřel moře vraty, když se valilo z lůna země, ⁹když jsem mu určil za oděv mračno a za plénku temný mrak, ¹⁰když jsem mu stanovil meze, položil závoře a vrata ¹¹a řekl: „Až sem smíš přijít, ale ne dál; zde se složí tvé nespoutané vlnobití!“ ¹²Zdali jsi ty někdy za svých dnů dal příkaz jitra a vykázal jitřence její místo.“

Jb 1 „¹Byl muž v zemi Úsu jménem Jób; byl to muž bezúhonný a přímý, bál se Boha a vystříhal se zlého. ²Narodilo se mu sedm synů a tři dcery. ³Jeho stáda čítala sedm tisíc ovcí, tři tisíce velbloudů, pět set spřežení skotu a pět set oslic. Měl také velmi mnoho služebnictva. Ten muž předčil všechny syny dávnověků. ⁴Jeho synové strojívali doma hodokvasy, každý ve svůj den, a zvali i své tři sestry, aby s nimi hodovaly a pily. ⁵Když uplynuly dny hodokvasu, Jób pro ně posílal a posvěcoval je. Za časného jitra obětoval oběti zápalné za každého z nich; říkal si totiž: „Možná, že moji synové zhřešili a zlořečili v srdci Bohu.“ Tak činil Jób po všechny dny. ⁶Nastal pak den, kdy přišli synové Boží, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan. ⁷Hospodin se satana zeptal: „Odkud přicházíš?“ Satan Hospodinu odpověděl: „Procházel jsem zemi křížem krážem.“ ⁸Hospodin se satana zeptal: „Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého.“ ⁹Satan však Hospodinu odpověděl: „Cožpak se Jób bojí Boha bezdůvodně?“ ¹⁰Vždyť jsi ho ze všech stran ohradil, rovněž jeho dům a všechno, co má. Dřlu jeho rukou zehnáš a jeho stáda se na zemi rozmohla. ¹¹Ale jen vztáhni ruku a zasáhni všechno, co má, hned ti bude do očí zlořečit.“ ¹²Hospodin na to satanovi odvětil: „Nuže, měj si moc nade vším, co mu patří, pouze na něho ruku nevztahuj.“ A satan od Hospodina odešel. ¹³Nastal pak den, kdy Jóbovi synové a dcery hodovali a pili víno v domě svého prvorozeného bratra. ¹⁴Tu přišel k Jóbovi posel a řekl: „Právě orali s dobyt看em a při něm se popásaly oslice. ¹⁵Vtom přitrhli Šebovci, pobrali je a čeled' pobili ostrým mečem. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to.“ ¹⁶Ještě nedomluvil, když přišel další a řekl: „Z nebe spadl Boží oheň, zachvátil ovce a čeled' pozřel. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to.“ ¹⁷Ještě nedomluvil, když přišel další a řekl: „Kaldeji rozdělili do tří houfů napadli velbloudy, pobrali je a čeled' pobili ostrým mečem. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to.“ ¹⁸Ještě nedomluvil, když přišel další a řekl: „Tvoji synové a dcery hodovali a pili víno v domě svého prvorozeného bratra. ¹⁹Vtom se zvedl od pouště silný vítr a opřel se ze všech čtyř stran do domu. Ten se na mladé lidi zřítíl a oni zahynuli. Unikl jsem jenom já a oznamuji ti to.“ ²⁰Tu Jób povstal, roztrhl svou řizu a oholil si hlavu. Potom padl k zemi, klaněl se ²¹a pravil: „Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno.“ ²²Při tom všem se Jób nijak neprohřešil a neřekl proti Bohu nic nepatřičného.“

Jb 2 „¹A nastal opět den, kdy synové Boží přišli, aby předstoupili před Hospodina; přišel mezi ně i satan, aby i on předstoupil před Hospodina. ²Hospodin se satana zeptal: „Odkud přicházíš?“ Satan Hospodinu odpověděl: „Procházel jsem zemi křížem krážem.“ ³Hospodin se satana zeptal: „Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba? Nemá na zemi sobě rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého. Ve své bezúhonnosti setrvává dosud, ačkoli jsi mě proti němu podnítil, abych ho bezdůvodně mořil.“ ⁴Satan však Hospodinu odpověděl: „Kůži za kůži! Za sebe samého dá člověk všechno, co má. ⁵Ale jen vztáhni ruku a dotkni se jeho kostí a jeho masa, hned ti bude do očí zlořečit.“ ⁶Hospodin na to satanovi odvětil: „Nuže, měj si ho v moci, avšak ušetři jeho život.“ ⁷A satan od Hospodina odešel a ranil Jóba od hlavy k patě ošklivými vředy. ⁸Jób vzal střep, aby se mohl škrábat, a posadil se do popela. ⁹Jeho žena mu však řekla: „Ještě se držíš své bezúhonnosti? Zlořeč Bohu a zemi.“ ¹⁰Ale on jí odpověděl: „Mluvíš jako nějaká bláhová žena. To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?“ Při tom všem se Jób svými rty neprohřešil. ¹¹O všem tom zlé, co Jóba potkalo, se doslechli jeho tři přátelé a přišli každý ze svého místa: Elífáz Témanský, Bildad Šúchský a Sófár Naamatský. Dohodli se spolu, že mu půjdou projevít soustrast a potěšit ho. ¹²Rozhlíželi se po něm už zdaleka, ale nemohli ho poznat. Propukli v hlasitý pláč, roztrhli své řizy a rozhazovali nad hlavou k nebi prach. ¹³Seděli potom spolu s ním na zemi po sedm dní a nocí a slova k němu žádný nepromluvil, neboť viděli, že jeho bolest je nesmírná.“

ÚT 11. února – SKEPTICKÝ TEISTA

Ž 73:1-3.16-18 „¹Žalm. Pro Asafa. Jak je Bůh dobrý k Izraeli, k těm, kdo jsou čistého srdce! ²Avšak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty, ³neboť jsem záviděl potřeštěncům, když jsem viděl svévolné, jak pokojně si žijí. [...] ¹⁶Přemýšlel jsem, jak se v tom všem vyznat, nesnadné se mi to zdálo. ¹⁷Teprv když jsem vstoupil do svatyně Boží, pochopil jsem, jaký vezmou konec. ¹⁸Věru, staviš je na kluzké cesty, do zkázy je srazíš.“

Iz 55:8-9 „⁸Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. ⁹Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše.“

Žalm 73 „¹Žalm. Pro Asafa. Jak je Bůh dobrý k Izraeli, k těm, kdo jsou čistého srdce! ²Avšak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty, ³neboť jsem záviděl potřeštěncům, když jsem viděl svévolné, jak pokojně si žijí. ⁴Smrt je do okovů ještě nesevěřela, jejich tělo kypí, ⁵nevědí, co je to lidské plahočení, nebývají postíženi jako jiní lidé. ⁶Jejich náhrdelníkem je zpupnost, násilnictví šatem, do něhož se halí. ⁷Jejich oko vystupuje z tuku, provaluje se smýšlení srdce. ⁸Vysmívají se a mluví zlomyslně, povýšenou řečí utiskují druhé. ⁹Do úst nebesa si berou, jazykem prosmyčejí zemi. ¹⁰A lid se za nimi hrne lokat vodu plným douškem. ¹¹Ríkávají: „Což se to Bůh dozví? Cožpak to Nejvyšší pozná?“ ¹²Ano, to jsou svévolníci: bez starostí věčně kupí jmění. ¹³Tedy zbytečně jsem si uchoval ryzí srdce a dlaně omýval nevinností? ¹⁴Každý den se na mě sypou rány, každé ráno bývám trestán. ¹⁵Kdybych řekl: „Budou mluvit jako oni,“ věrolomně bych opustil pokolení tvých synů. ¹⁶Přemýšlel jsem, jak se v tom všem vyznat, nesnadné se mi to zdálo. ¹⁷Teprv když jsem vstoupil do svatyně Boží, pochopil jsem, jaký vezmou konec. ¹⁸Věru, staviš je na kluzké cesty, do zkázy je srazíš. ¹⁹Jaký úděs náhle vzbudí, hrůzou se obrátí vniveč, zajdou ²⁰jako sen po procitnutí; Panovníku, pohrdneš jejich přeludem, až je probudíš. ²¹Když bylo mé srdce roztrpčené, když se jítřilo mé ledví, ²²byl jsem tupec, nic jsem neznal, jak dobyteč jsem před tebou býval. ²³Já však chci být ustavičně s tebou, uchopil mě za pravici, ²⁴povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš. ²⁵Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. ²⁶Ač mé tělo i mé srdce chřádnou, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl. ²⁷Hle, ti, kdo se tobě vzdělí, zhynou. Ty umlčíš každého, kdo poruší ti věrnost. ²⁸Mně však v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště, proto vyprávím o všech tvých činech.“

ST 12. února – OBHAJObA SVOBODNÉ VŮLE

Gn 2:16.17 „¹⁶A Hospodin Bůh člověku přikázal: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. ¹⁷Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.““

Gn 4:1-16 „¹I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: „Získala jsem muže, a tím Hospodina.“ ²Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem. ³Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. ⁴Také Ábel přinesl obět z svých prvorozených ovce a z jejich tuku. I shlédl Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, ⁵na Kaina však a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal v tváři. ⁶I řekl Hospodin Kainovi: „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? ⁷Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.“ ⁸I promluvil Kain ke svému bratru Ábelovi... Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej. ⁹Hospodin řekl Kainovi: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ Odvětil: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ ¹⁰Hospodin pravil: „Cos to učinil! Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. ¹¹Nyní budeš proklet a odvřzen od země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. ¹²Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá svou sílu. Budeš na zemi psancem a štvancem.“ ¹³Kain Hospodinu odvětil: „Můj zločin je větší, než je možno odčinit. ¹⁴Hle, vypudil jsi mě dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tvář. Stal jsem se na zemi psancem a štvancem. Každý, kdo mě najde, bude mě moci zabít.“ ¹⁵Ale Hospodin řekl: „Nikoli, kdo by Kaina zabil, bude postížen sedmeronásobnou pomstou.“ A Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo ho najde, nezabil. ¹⁶Kain odešel od tváře Hospodinovy a usadil se v zemi Nódu, východně od Edeny.“

Dt 7:12-13 „¹²Za to, že tato práva budete poslouchat a bedlivě je dodržovat, bude Hospodin, tvůj Bůh, zachovávat tobě smlouvu a milosrdenství, jak přísahal tvým otcům. ¹³Bude tě milovat a bude ti žehnat a rozmnoží tě. Požehná plodu tvého života i plodu tvé role, tvému obilí, tvému mostu, tvému oleji, vrhu tvého skotu a přírůstku tvého bravu na zemi, o níž se přísahou zavázal tvým otcům, že ti ji dá.“

Joz 24:14.15 „¹⁴Bojte se tedy Hospodina a služte mu bezvýhradně a věrně. Odstraňte božstva, kterým vaši otcové sloužili za řekou Eufratem a v Egyptě, a služte Hospodinu. ¹⁵Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.““

Ž 81:12-15 „¹²Neuposlechl mě lid můj, Izrael mý povolný být nechtěl. ¹³Nechal jsem je tedy být s tím zarputilým srdcem, ať si jdou za svými plány. ¹⁴Kdyby mě však můj lid uposlechl, kdyby Izrael mými cestami chodil, ¹⁵brzy bych pokořil jeho nepřátele, obrátil bych ruku proti jeho protivníkům.“

Iz 66:4 „⁴Já zase vyvolím jejich zvůli a uvedu na ně, čeho se lekají, protože jsem volal, a nikdo neodpovídal, mluvil jsem, a nikdo neposlouchal. Dopouštěli se toho, co je zlé v mých očích, a volili to, co se mi nelíbí.“